

Lori Nelson Spielmanová

A N A

Musíš se smířit

N E B I

se svou minulostí,

Č E K A J Í

Závisí na tom

H V Ě Z D Y

tvaje Gudoucnost...

Lori Nelson Spielmanová
A na nebi čekají hvězdy

*Lori Nelson
Spielmanová*

A N A

N E B I

Č E K A J Í

H V Ě Z D Y

Přeložila Michaela Klevisová

Lori Nelson Spielmanová

A NA NEBI ČEKAJÍ HVĚZDY

Z anglického originálu *Quote Me* přeložila Michaela Klevisová.

Jazyková redakce Tereza Nekorancová

Návrh obálky, sazba a grafická úprava Jiří Troskov

Odpovědná redaktorka Marie Hajdová

Vydala GRADA Publishing, a.s., pod značkou COSMOPOLIS

U Průhonu 22, Praha 7, jako svou 7172. publikaci.

První vydání, Praha 2019, 320 stran

Vytiskl Finidr.

Copyright © Lori Nelson Spielman, 2016

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

Translation © Michaela Klevisová, 2018

ISBN 978-80-271-2729-0 (pdf)

ISBN 978-80-247-2869-8 (print)

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

KAPITOLA 1

Erika

Když tě něco znejistí, zastav se. Tohle by teď řekla moje máma. Cítím vůni francouzského toustu. Slyším řinčení nádobí. Mrknu na hodiny. Ještě není ani šest. Kristen byla vzhůru celou noc. Už zase.

Ale místo abych se opravdu zastavila, poslechla intuici a zavolala bývalému manželovi, řítím se předsíní a vezmu to zkratkou přes jídelnu.

Rozednívá se a z šera vystupují béžové stěny. Pruh světla z kuchyně ozařuje Kristeninu kabelku pohozenou na stole. Vyklouzla z ní peněženka a balíček mentolek. Zahlédnu řidičák na jméno Addisonová... nebo Madisonová? Ach Kristen, měla bys být chytřejší. Natáhnu se po řidičáku, ale rychle ho zase odložím. Spousta vysokoškolaček u sebe přece nosí falešné doklady. Tak proč ničit naše poslední ráno hádkou?

Jdu dál a zastavím se mezi dveřmi své obvykle pečlivě uklizené kuchyně. Na pultech z bílého mramoru se povalují pánve a hrnce, obal od másla a skořápky vajec. Tmavá dřevěná podlaha je posypaná moučkovým cukrem. Kristen ušlehala smetanu v měděné míse a já dokonce i z místa, kde stojím, vidím na plotně z nerezové oceli bílé zpěněné cákance.

A tady ji mám: stojí u ostrůvku uprostřed kuchyně, pořád ve stejných krátkých žlutých šatech, které na sobě měla včera večer. Světlé vlasy se jí téměř uvolnily z neupraveného culíku, je bosa a nehty na nohou má nalakované levandulovým lakem. V uších má bezdrátová sluchátka, falešně zpívá nějaký hip-hop a natírá na plátky toustového chleba arašídové máslo.

Mám chuť svou praštěnou holčičku obejmout a uškrtnit zároveň.

„Dobré ráno, zlatičko.“

Pokape arašídové máslo medem, olíže si prsty a položí první toust na pánev s bublajícím máslem. Celou dobu pokyvuje hlavou.

Dojdu až k ní a poklepu jí na kostnaté rameno. Poleká se, ale vzápětí jí tvář zkrášlí úsměv.

„Ahoj mami!“ Vytrhne si sluchátka z uší, ale muzika pulsuje dál, dokud Kristen nestiskne tlačítko na mobilu. „Dáš si snídani?“ V modrých očích jí jiskří, ale kromě veselí v nich vidím i skelný výraz způsobený nedostatkem spánku.

„Měla bys být v posteli, miláčku. Spalas vůbec?“

Pozdvihne maličký šálek na espresso a pokrčí rameny. „Spánek je pro děti a starý báby. Počkej, až uvidíš, co jsem udělala!“

Pohladím ji po růžové tváři a slíbím si, že později zavolám Brianni. V okamžicích, jako je tento — když se nálady mé devatenáctileté dcery mění stejně rychle jako její oblíbený playlist —, jsem vděčná, že můj bývalý je lékař. „Doufám, že tu pak uklidíš —“ zmlknu při pohledu na ručně psaný vzkaz přichycený lepicí páskou na dvířkách kuchyňské skříňky.

Ahoj, mami! Bude se nám stýskat! Xoxo

Je mi jedno, že má ulepené ruce. Přitáhnu si ji do náručí a vdechnu vůni medu, másla a parfému Flower Bomb. „Děkuju, holčičko moje zlatá.“

Odtáhne se a ukáže na lepkavý otisk, který mi zanechala na saku. „Jejda! Promiň.“ Spěchá k výlevce pro houbičku na nádobí. Zatímco skvrnu otírá, z houbičky mi na sako kape voda. „Na výlet autem ses oblékla dost nóbl, mamuško.“ Než jí stihnu vysvětlit, že jsem změnila plány, hodí houbičku do dřezu a obrátí pozornost k pánvi. „Každopádně si myslím, že bychom se měly rozloučit, jak se sluší a patří.“

Rozloučit se, jak se sluší a patří. Výraz, který používala moje matka. Jenže bych to měla být já, kdo stojí u sporáku a připravuje

dcerám snídani na rozloučenou, ne naopak. Zatracený pan Wang. Svým brzkým ranním telefonátem nám totálně naboural plány.

Kristen odhodí stěrku na pult a vede mě ke stolu, kde už je kompletně prostřeno pro tři. Uprostřed stojí džbán s pomerančovým džusem a váza s jasně růžovými květinami. Podezřele připomínají pětkovec kopinatý, který loni na jaře Annie vysadila do květináčů na terase.

Kristen pro mě odsune židli a vyběhne do haly. „Hej, Annie! Vylez už z postele!“

„Tiše, Kristen, prosím. Chceš vzbudit celý dům?“

„Promiň!“ řekne a zachichotá se. „Počkej, až to ochutnáš. Arašídové máslo a banánový francouzský toust. Orgasmus pro chuťové buňky, přísahám.“

Zavrtím hlavou zrovna ve chvíli, kdy do kuchyně vejde Annie, moje druhá devatenáctiletá dcera. Kulatou tvář má díky svým latinskoamerickým předkům a letnímu slunci tmavě bronzovou a dlouhé tmavé kudrny rozčuchané. I když měří metr sedmdesát osm, pořád v ní vidím svou maličkou Annie v pruhovaném pyžamku a měkoučkých pantoflích se slony. Vstanu od stolu a políbím ji.

„Dobré ráno, zlatíčko.“

„Už zase byla celou noc vzhůru?“ zašeptá a založí si ruce na hrudi. Tenhle zvyk si osvojila už ve třetí třídě, když ke své hrůze zjistila, že jí začínají růst prsa.

„Chystá nám snídani,“ odpovím a doufám, že se mi povedl konejšivý úsměv.

Annie při pohledu na řezané květiny zasténá. Dojde ke sporáku, kde její sestra právě klade na prskající máslo další toust s arašídovým máslem, a setře jí z vlasů šlehačku.

„Cos to tu prováděla, Krissie? Odpálilas šlehačkovou bombu?“ Má jemný hlas, jako by mluvila na někoho velmi křehkého.

„Připravuju snídani na rozloučenou,“ odpoví Kristen a s pomocí

špachtle a prstů vyndá z pánve první hotový francouzský toust. „Pro tebe a mámu.“

„Chceš říct pro mámu,“ opraví ji Annie.

Kristen pohlédne na ni a pak na mě. „No jo, vlastně. Máš pravdu.“ Olízne si prsty. „Je to naše snídaně na rozloučenou s mámou. Protože my dvě dnes odjíždíme... spolu.“

„Uniká mi něco, dámy? Někdo tu snad doufá, že si prodlouží letní prázdniny?“ Otočím se k Annie. „Myslela jsem, že se zpátky na kolej těšíš.“

„Vždyť jo,“ protáhne otráveně. Moje domácí Annie se nejspíš stydí za to, že se jí už teď stýská po domově. Nechám ji být.

Kristen nalije na hotový toust štědrrou dávku sirupu a přidá lžíci šlehačky. „Voilà!“ prohlásí a zvedne talíř, jako by nabízela oběť bohům. Podá ho Annie. „Dej to mámě, prosím.“

Kristen připravuje další porci a mezitím nám do detailů popisuje svoji noc s přáteli a vyprávění prokládá smíchem a živými gesty. Je těžké uvěřit, že ještě před týdnem byla zavřená ve svém pokoji a odmítala jíst. Mám podezření, že se dala znovu dohromady se svým přítelem Wesem, se kterým se věčně rozchází a zase usmíruje, ale nezeptám se jí. Nechci jí kazit radost.

„Tancovala jsem snad tři hodiny v kuse!“ Valčíkovými kroky dopluje se třetím talířem od sporáku ke stolu a sedne si vedle mě. „V kolik dneska odjíždíme?“

Ošívám se. Přeskočilo mi snad? Vždyť jsem se přece stala realitní makléřkou hlavně proto, abych si mohla organizovat práci podle svého a měla čas na fotbalové zápasy, koncerty a taneční vystoupení! Teď například na stěhování dcer na kolej. Jenže pan Wang... a Carter... a soutěž... a moje umístění v žebříčku...

„O tom jsem chtěla —“ začnu, ale Kristen mě přeruší.

„Jsem tak ráda, že nemusím jet vlakem!“ Napíchně na vidličku kus banánu. „Kde bychom se tak mohly zastavit na oběd? Napadlo mě White Dog Café. Anebo možná Positano.“

Svraštím čelo. „Co kdybychom si zašly spíš na večeri než na oběd?“ Pohlédnu z jedné dcery na druhou. „Na poslední chvíli jsem si na dnešní ráno domluvila prohlídku, takže se odsud nedostaneme dřív než —“

Anniina vidlička třeskne o talíř. „To nejde! Krissie má dnes odpoledne setkání studentského spolku.“

Kristen pokrčí rameny. „No tak tam nepůjdu.“

„Ne! To nemůžeš!“

„Tak jedte ranním vlakem,“ navrhnu. „A já vám zítra přivezu věci.“

„Třeba by nás mohl odvézt táta,“ napadne Kristen. Můj návrh ignoruje. „Nemá tenhle pátek volno?“

Annie si odfrkne. „Ale prosím tě. I kdyby nepracoval, neudělá si čas. Bude mít něco opravdu důležitého jako fitko... nebo tenisový zápas... nebo nějakou novou blondýnu.“

„Annie,“ varuju ji a vystrčím bradu. Moje dcery vědí, že jim nedovolím Briana pomlouvat. Dřív ale bývalo snadnější ho bránit. *Váš otec tu nemůže být, protože má důležitou práci. Zachraňuje životy.* Teď díky sociálním sítím moje dcery vědí, co jejich táta ve volném čase dělá. A o zachraňování životů většinou nejde.

„Promiň, ale je to pravda.“ Annie si založí ruce na hrudi a upře na mě prosebný pohled. „Mami, odvez nás, prosím.“

Nakloním hlavu. „Co je to s vámi? Nikdy dřív vám vlaky neva-dily.“

Annie si odfrkne. „Uspět v té soutěži je pro tebe důležitější než splnit, cos nám slíbila.“

Tomu přece nemůže věřit!

Škádlivě ji plácnu přes předloktí. „To není fér, Annie.“ Vezmu do ruky telefon. „Pusťte to z hlavy. Zavolám panu Wangovi, že na schůzku nemůžu přijít.“

Kristen se natáhne přes stůl a přikryje můj telefon dlaní. „Počkej. Klidně pojedeme vlakem, že jo, Annie?“ Střelí po sestře pohledem

a pak se znovu obrátí ke mně. „Jak ses tenhle týden umístila na žebříčku, mami? Už ses dostala mezi padesát nejlepších makléřů na Manhattanu?“

Dlouze vydechnu. Jsem vážně ráda, že alespoň jedna z mých dcer pro mě má pochopení. „Nevím. Myslím, že jsem na šedesáté třetí příčce.“ Neodolám pokušení trochu se pochlubit. „Ale příští týden bych měla uzavřít dvě smlouvy.“

„Zvládneš to, mami! Vidíš, že tu soutěž vyhraješ?“

Mávnu rukou a předstírám, že to pro mě není důležité, ale tuším, že mi Kristen vidí až do žaludku. Výhra v téhle soutěži by pro mě znamenala důležitý milník v kariéře a dcery to vědí. Neuvědomují si však, že mě motivuje hluboká zášť. Pokud vyhraju, konečně to natru makléřce Emily Langeové, svojí mentorce, která mi před devíti lety málem zničila kariéru. Budu se jí moct zeptat: „Tak co, teď už ti jsem dost dobrá?“

„Soutěž trvá do konce dubna, to je ještě osm měsíců,“ připomenu. „Do té doby se toho může hodně změnit.“ V hloubi duše však věřím, že klidně vyhrát můžu. Před rokem jeden z mých kolegů z Lockwood Real Estate Agency nečekaně odešel do důchodu a můj seznam klientů — a prodaných nemovitostí — se rapidně rozrostl. Načasování bylo dokonalé — zrovna před rokem se totiž moje dcery odstěhovaly na kolej a v mém srdci i diáři po nich zůstala obrovská díra.

Začne mi zvonit telefon. Už zase pan Wang. Otočím přístroj displejem dolů.

„Jed!“ pobídne mě Kristen. „Dostaň se mezi padesát nejlepších.“

Měla bych prohlídku s panem Wangem zrušit? Rozbolí mě břicho. Pokud se Carter dozví, že jsem ohrozila prodej za osmimístnou částku, bude strašně zuřit. A navíc, jak mi rád připomíná Brian, naše dcery už nejsou děti. Před rokem by něco takového nepřicházelo v úvahu, ale teď už přece nastupují do druháku. Cesta vlakem je nezabije.

Otočím se k Annie a stisknu jí koleno. „Co říkáš, zlato?“

„Není to jedno?“ Ušklíbne se na sestru. „Stejně už jste mě přehlasovaly.“

Kristen se zasměje. „To zvládneš, ségra!“ Obrátí se ke mně. „Poslyš, mami, jestli nás dneska hodláš vypéct, tak ať to aspoň stojí za to. Slib mi, že tu soutěž vyhraješ a příští rok už budeš mezi realitáky taková hvězda, že pokud se nám kdokoli pokusí překazit plány, klidně mu budeš moct povědět, ať si políbí —“

Zvednu ruku a vstanu. „Dobře. Pokusím se, slibuju! Teď jsem ale pořád ještě Carterova podřízená a zaměstnankyně Lockwood Agency. A musím jít do práce. Omlouvám se.“

„Běž,“ prohlásí Kristen. „A mohla bys mi převést na účet další peníze?“

„Už zase? Cos udělala s těmi, které jsem ti převedla v pondělí?“

Sklopí hlavu a zvedne ke mně oči. Je to její způsob, jak beze slov říct: „Prosím nezlob se, nemohla jsem si pomoci.“ „Na ulici stál chlap s maličkým štěňátkem. Bylo tak hubené a smutné...“

„Ach Kristen.“ Zavrtím hlavou a rozhodnu se nezmínit nové sandály Tory Burch, které na sobě měla včera večer, sandály s úzkými pásky, ve kterých krásně vynikla její nová pedikúra. Vždyť přece tak tvrdě pracuju hlavně proto, abych dcerám mohla dopřát všechny výstřednosti, které jsem sama nikdy neměla. Od-sunu židli. „Převedu ti nějaké peníze odpoledne — abys měla z čeho žít, ne abys krmila štěňata, rozumíš?“

Zazubí se a napřímí záda. „Rozumím.“

Políbím ji na tvář. „Díky za výbornou snídani, miluju tě, hrášku.“ Annie si stoupne vedle mě, jednou paží obejmu ji a druhou Kristen. „Budte hodné,“ řeknu a obě políbím na čelo. „A snažte se.“

Takhle se s nimi loučím vždycky, stejně jako kdysi moje máma se mnou. Když se otočím k odchodu, přitočí se ke mně Annie.

„Vyprovodím tě.“

Potlačím zasténání a připravím se na kázání od své vysoce zá-
sadové dcery.

* * *

Jakmile se dostaneme z doslechu, Annie mě popadne za předloktí.
„Mami,“ zašeptá. „Vidělaš ji? Je jako natažená na klíček.“

Obejmu ji kolem ramen. „Všimla jsem si. Je hezké vidět ji zase
šťastnou, ne?“

„Ale ona ty svoje nálady vůbec neovládá. Jako by seděla na
houpačce, jednou je dole, jednou nahoře. V posledních týdnech se
chová úplně stejně jako loni na jaře. Jako blázen.“

„Ehm,“ odkašlu si významně a Annie si odfrkne. Ví, že tímhle vý-
razem lidí nepopisujeme. Annie zvedne ruce. Je viditelně rozčilená.

„Dobře, tak se chová, jako kdyby byla bipolární nebo něco ta-
kového. Fakt nechápu, jak ji můžeš nutit jet vlakem.“

„Tak zaprvé,“ začnu, „člověk nemůže ,být‘ nějakou nemocí.“ Zata-
hám ji za vlasy a doufám, že ze mě sálá bezstarostné sebevědomí,
které ve skutečnosti necítím. „Za druhé dospívající trpívají prud-
kými změnami nálady. Ale beru na vědomí, že tě to znepokojuje.
Požádám vašeho otce, aby nám doporučil nějakého terapeuta.
Na Kristen je toho moc. Škola, studentský spolek a teď ještě ten
rozchod s Wesem.“

„Terapeuta? Spíš si myslím, že potřebuje léky.“

Popadnu klíče a rozhodnu se Anniino rozumování ignorovat.
„Všechny ty změny jsou pro ni těžké. Až bude na koleji, bude v po-
hodě.“ Ztiším hlas. „Má falešný řidičák. Myslím, že včera večer
pila.“

Annie nakloní hlavu. „Takže... si myslíš, že je prostě jen opilá?“

„Buď to, anebo je až moc nadopovaná kofeinem.“

Annie se zamračí. „Vážně? Ty si myslíš, že její největší problém
je kafe?“

Snažím se být trpělivá. „Řekla jsem, že zavolám vašemu otci, a udělám to. Mezitím si nedělejte starosti, ano? Ona se srovná. A ty přece budeš s ní.“

Annie přeběhne přes tvář stín a mně se sevře srdce. Položím jí dlaň na tvář. „Moc mě to mrzí, kočička moje. Prosím, snaž se mě pochopit. Prostě... jsem rozpolcená. Pan Wang je důležitý klient. Může se mi podařit velký obchod.“

Sklopí oči ke svým pantoflím a přikývne. Ruce má celou dobu pevně založené na hrudi.

„Přiďte domů na Den práce a pojedeme do Eastonu.“

Moje citlivá dcera, která do roztrhání těla ochraňuje svou sestru, se zatváří o trochu veseleji. „Třeba budeme mít štěstí a zase vypadne elektřina.“

Usmějeme se na sebe a nejspíš obě vzpomínáme na výlet do Chesapeake Bay, na který jsme spontánně vyrazily loni na podzim. Do našeho domku jsme dorazily v průtrži mračen a zjistily, že bouře způsobila výpadek elektřiny.

Rozdělala jsem oheň v krbu a zapálily jsme šest svíček. Schoulily jsme se na pohovce a zabalily se do dek, Annie a Kristen se ke mně tiskly každá z jedné strany. Ve světle petrolejky jsem jim nahlas četla z *Malých žen*, což byla jejich nejoblíbenější dětská knížka. Hlavy mých dcer mi spočívaly na hrudi, jejich těla přitisknutá k mému mě hřála a já četla, téměř šeptem, až do tří ráno, protože jsem se bála, že když přestanu, holky se probudí. A chtěla jsem si co nejdéle vychutnávat ty cenné hodiny, kdy objímám dva nejmilovanější lidi na světě, dvě dívky na cestě mezi dětstvím a ženstvím.

Přidaly bychom dnes do naší sbírky drahocenných vzpomínek nějakou další? Pohlédnu na telefon. Mohla bych panu Wangovi napsat esemesku, že...

„Měla bys jít,“ prohlásí Annie, jako kdyby rozhodla za mě. „A já bych měla zkontrolovat Krissie. Teď už nejspíš pečes bublaninu.“

Usměju se a skryju v dlani její hebkou tvář. „Prosím, pomůžte jí uklidit kuchyň, než odjedete?“

Annie se poplácá po břiše. „Však mě znáš. Postarám se, aby všechno jídlo zmizelo.“

Annie je moje vnadná holčička, má široké boky a stehna úměrná velkým nadrům — v mnoha kulturách by takovou postavu oslavovali. Jenže v New Yorku, městě plném začínajících modelek, si Annie vytvořila pokřivený pohled na své tělo. Někdy v pubertě se rozhodla, že je ta méně přitažlivá ze sester Blairových, „ta obtloustlá snědá adoptovaná holka s hubenou blondátou sestrou“ — to jsou její slova, ne moje. Ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, nikdy jsem ji nedokázala přesvědčit, že vidím něco jiného — přirozenou krásu těla i duše, dar, nad kterým denně žasnu, dívku, která je bez ohledu na DNA každým coulem moje dcera.

„Jsem ráda, že má moje nádherná holčička zdravou chuť k jídlu.“ Z legrace ji štípnu. Odtáhne se a já ji naposledy sevřu v objetí. „Dohlédni na svou sestru. Napiš, až dojedete do Philly.“

Z věšáku na kabáty si vezmu kabelku. „Buďte hodné. A snažte se.“

* * *

Zavřu za sebou dveře. Na chodbě je chladno a neobvyklé ticho. Jdu k výtahu a ztěžka se vleču, jako kdyby nebylo ráno, ale už večer. Několik kroků za mnou se plíží temný těžký stín a hrozí, že mě chytne do spárů. Vina pracující matky.

Stiskem knoflíku přivolám výtah. Nesnažím se. Tuhle schůzku jsem měla ráno zrušit. Něco mě znejistilo. Měla jsem se zastavit.

Dveře výtahu se otevřou. Nastoupím.

KAPITOLA 2

Annie

Annie se opře o zavřené dveře a zasténá. Celý její plán je v háji. Chtěla se přiznat dnes ráno těsně předtím, než Krissie s mámou odjedou. Máma by tak měla celý den s Krissie na to, aby novinku strávila, a teprve pak by se s Annie znovu setkala. Místo toho se vrátí z práce a Krissie už tu nebude. Annie bude muset bez sestřiny morální podpory vysvětlovat, že ji na rok vyloučili z Haverfordu.

Přitiskne si pěsti na oči. Měla se přiznat, než máma odešla. I když je máma úplně zaslepená, nenechala by jet Krissie vlakem, kdyby věděla, že ji Annie nebude doprovázet. Rozhodně ne poté, jak se dnes sestra chovala. Jenže Annie se prostě neodvážila říct pravdu. Ještě ne.

Dovleče se do kuchyně a zvedne ze sporáku mastnou pánev. Na pultě vidí sestřin telefon. Má vybitou baterii. Z přilehlého obýváku slyší, jak se Krissie hystericky chechtá něčemu, co dávají v televizi.

Annie odloží pánev. Úklid může počkat. Musí udělat důležitější věci, například přimět sestru, aby se uklidnila, oblékla a vrátila se na kolej. Krissie v žádném případě nemůže cestovat sama. Máma si to možná nepřipouští, ale Annie ano.

* * *

O hodinu později, poté co zahrnala sestru do sprchy a pomohla jí sbalit si věci na přespání, stojí Annie na stoličce před Kristeniým šatníkem a zírá do police plné zpřeházených sandálů a kozaček. Vypadá to, že Kristen ztratila svůj zápisník s citáty. Jak

to v Philadelphii bez Annie zvládne? Annie seskočí ze stoličky a přísahala by, že podlaha pod tíhou jejího těla zasténala. Neměla jíst ty francouzské tousty.

„Není tady,“ zavolá na sestru a vyjde z pokoje.

„Říkala jsem ti to.“ Kristen stojí na matraci, která se pod ní mírně pohupuje, a prohledává poličku nad postelí. Ztratí rovnováhu, ale chytne se. „Jejda!“ Rozesměje se a začne na posteli skákat. „Pojď sem, Annie. Pojď se mnou skákat!“

„Nech toho, Krissie. Musíme najít tvůj zápisník s citáty. Někde tu je. Musí tu být.“

„S tebou není žádná sranda.“ Ale seskočí dolů a její štíhlé tělo přistane tichounce a s ladností gymnastky. „Musím jít. Jestli ho najdeš, pošli mi ho.“

Annie dojde k sestřině psacímu stolu a otevře vrchní zásuvku. Sešity v pevné vazbě s ručně psanými citáty jim dala máma k Vánocům, když jim bylo šest. Annie má stříbrný a Kristen zlatý. Annie si do toho zápisníku poznamenala také oblíbená pořekadla babičky a prababičky, ale nejraději má ta, která napsala máma. Moudrost tří generací dodává Annie pocit bezpečí jako hřejivá deka.

Promne si spánky. „Zamysli se ještě, Krissie. Vlak nám jede za hodinu.“

„Nám?“

„Jedu s tebou.“

„To nejedeš.“

„V pohodě. Doprovodím tě na setkání studentského spolku a pak —“

„Nepotřebuju, abys mě doprovázela.“

Annie obrátí pozornost k otevřené zásuvce. Krissie nedokáže rozumně uvažovat. Nemá smysl se s ní teď dohadovat. „Měla tě odvézt máma. Proč jsi jí něco neřekla? Tobě by naslouchala.“

„Máš vztek, protože ti předkázala plány. Mohla ses jí přiznat a mít to za sebou.“

Annie potřese hlavou. „Prostě jsem to nedokázala. Byla by strašně zklamaná.“ Vytáhne ze zásuvky svetr. „Kam jsi ten zápisník mohla dát? Přejdeme pozdě.“

„Kašli na to. Můžu jet dalším vlakem v deset.“

„To nemůžeš, Krissie. Nebudeš stíhat.“

Kristen sebou plácne na postel. „Upřímně řečeno je mi to setkání úplně ukradené a stejně tak je mi jedno, v kolik dorazím na kolej... nebo jestli tam vůbec dorazím.“

Annie se chce ječet. Kdyby Krissie věděla, jak velkou obět Annie přinesla, aby jí umožnila vrátit se do Pensylvánie! Jenže to samozřejmě neví... a Annie jí to nikdy nepoví.

„Co tím myslíš, že je ti to jedno? Vždyť Pensylvánii miluješ.“

„Teď už je mi ukradená. Možná odejdu ze školy a přestěhuju se do New Hampshire.“ V jejím smíchu skřípe podivná směsice euforie a zoufalství.

V New Hampshire je městečko Hanover... a v něm sídlí Dartmouthská univerzita, na kterou chodí Krissiin bývalý. Annie úzkostí zabolí v břiše. „Tyhle nesmysly ti nacpal do hlavy Wes?“

„Wes mě nechce ani vidět.“ Posadí se. „Musím se s ním zase usmířit. Ale nikdy mě nenapadají správná slova.“

Annie by nejraději citovala babičku: *Pro nesprávného člověka neexistují správná slova.* Wes Devon, poslední z Kristeniných nevhodných partnerů, patří k mužům, kteří pro svou životní lásku udělají cokoli. Jenže životní láskou Wese Devona je Wes Devon, takže Kristen má smůlu.

S Wesem se Annie s Krissie seznámily loni v červnu, jen dva dny poté, co přijely na ostrov Mackinac, kde každoročně navštěvují tetu a dědečka. Po zbytek léta byli Wes s Krissie nerozluční. Jenže od chvíle, kdy se před dvěma týdny sestry vrátily do New Yorku a Wes na Dartmouthskou univerzitu, se odmlčel.

„Nikdy nepiš vykřičník za jméno někoho, kdo tě odděluje čárkou,“ ocituje Annie matku.

„Co tím myslíš?“

„Zapomeň na něj, Krissie. Nezaslouží si tě.“

Kristen dojde k oknu a opře se čelem o sklo. „Potřebuju s ním ještě jednou mluvit.“

Annie sestru zezadu obejmě. „Ne. Musíš se vrátit do Pensylvánie a pustit toho ubožáka z hlavy. Za tři roky odpromuješ a stane se z tebe nový Steve Jobs — akorát že v ženském provedení... a mnohem hezčí.“ Zvedne ukazováček. „Ale nejprve musíš najít svůj zápisník s citáty. Když odjedeš bez něj, může ti to přinést smůlu.“

Kristen si odfrkne. „Pochybuju, že moje štěstí nebo smůla závisí na nějakém zápisníku.“ Posadí se na svoji postel a stáhne Annie vedle sebe. „Poslouchej, Annie, musím ti něco říct. Nebudeš věřit, co se stalo.“

Annie mrkne na hodinky. Sakra! Už je po osmé. Nemá čas na pětistý dvacátý první díl nekonečného seriálu o Wesovi a Krissie. „Co? Ale stručně.“

Krissie si skousne spodní ret. „Ale nic. Řekla bys to mámě.“

„Ne, neřekla.“

„Vážně by ses měla pustit máminy sukne. Copak ty nechceš být samostatná?“

„Pokud jsi zapomněla, loni jsem byla v Haverfordu a celé léto jsem strávila na ostrově.“

„Jo, ale volalas mámě každý den.“

„Nevolala.“ Annie se odvrátí a polohlasem dodá: „Někdy jsem jí jen poslala esemesku.“

Kristen významně rozhodí rukama a Annie se proti své vůli rozesměje.

„Máš před sebou celý volný rok,“ pokračuje Krissie. „Odjed' někam... na nějaké daleké a vzrušující místo, jako je třeba Paříž.“

„Ale máma —“

„Mámu nepotřebuješ. Ani mě. Chápeš? Mámě se uleví. Je teď v jednom kole, pokud sis nevšimla.“

Annie připadá, že všichni jsou v jednom kole. Všichni kromě ní. Cítí bodnutí osamělosti, své časté společnice. *Jsi prostě jiná. Nikam nezapadáš.* Jak je možné, že se za jediný rok všechno tolik změnilo? Loni byla nejslibnější mladou básnířkou Haverfordu — alespoň její profesor angličtiny ji tak nazýval. Za Krissie mohla kdykoli dojet vlakem. Před mámou neměla tajemství. Jenže pak se všechno zvrtilo.

„Klid,“ šťouchne do ní Krissie. „Nechtěla jsem tě naštvat. Jen bych byla ráda, kdyby sis užila trochu dobrodružství. A příští rok v srpnu, až budeme obě zpátky doma...“ Odmlčí se a zasune Annie pramen vlasů za ucho. „Budeme sedět vedle sebe na téhle posteli a vyprávět si, co vzrušujícího jsme zažily.“

Annie se přinutí k úsměvu. „Tak jo.“

Kristen si ji přitáhne do náruče a stiskne ji tak pevně, že se Annie téměř nemůže nadechnout. „Jsi ta nejlepší sestra na světě. Víš to, vid’?“ Zakloní se a pohlédne Annie zpřímá do očí. „Ať se stane cokoli, nikdy na to nezapomeň, platí?“

Z Kristenina naléhavého tónu a nepřítomného, skelného pohledu se Annie zjeví chloupky vzadu na krku. Aby odlehčila náladu, plácne sestru přes předloktí. „A ty jsi ta nejnesnesitelnější sestra na světě, na to taky nezapomeň.“ Vstane. „Počkej. Donesu ti svůj zápisník s citáty. Můžeš si ho půjčit, než najdeš svůj.“

„Kašli na něj. Už padám.“ Kristen seskočí z postele a zvedne tašku.

„Ne, počkej,“ zarazí ji Annie. „Hned jsem zpátky. Jedu s tebou.“

Spěchá do svého pokoje. Oblékne si legíny a tričko a vytáhne ze zásuvky nočního stolku svůj zápisník s citáty. „Ty hloupé poznámky na okrajích ignoruj,“ zavolá. „Občas si něco zapíšu. Trochu se za to stydím.“ Popadne do ruky sešit v pevné vazbě a bosa s ním utíká zpátky do Kristenina pokoje. „Jestli ho ztratíš, přísahám, že tě zabiju.“ Rozhlédne se. „Krissie?“

V pokoji nikdo není. Annie hodí zápisník na sestřinu postel a vyřítí se zpátky do předsíně. „Krissie!“ Sakra! Sestra odešla bez ní... a bez zápisníku s citáty, který jí měl nosit štěstí.